

צמרת המדינה קברה את

"אוירת יום הכיפורים"

בנשיפתאראוונתי

מלון הילטון, שנפתח בליל הסילוסטר בירושלים, הוא סמל למעלה מאלף הנכבדים, שנהרו אל גשף הפתיחה המפואר, היו מודעים לכך, רבים מאנשיהציבור המומנים נמנעו מלהופיע, בהעדיפתם שלא להיראות בפומבי בנשף הארץ שהופיעו החליטו לעומת זאת, כי הגיע הזמן לסיום אופנתהצבע ששטטה בשנת 1974.

1974 עמדה כולה בסימן התוצאות של מלחמת יום הכיפורים. פתיחת הילטון ירושלים מסמלת את סיומו הרשמי של יום הכיפורים. מועתה מותר, מותר שוב לערוך מסיבות ברמיצות במלונות-פאר, בהשתתפות אלפי מוזמנים.

מותר שוב להיראות בנשפיימותרות, בי חברת שרים וחברייכנסת, ואולי גם בחברת אלופים.

בקיפור — לעשירים, הממשיכים להתיר עשר, מותר שוב להפגין את עושרם, ה

"הילטון" ירושלים הכל חזר לקדמותו

מורכב בעיקרו מהכנסות ששחררו מפסי ההכנסה, בחסותו האדיבה של השילטון. כאשר נשפכו במסיבתהילטון המשקאות תוצרת-חוץ כדי למלך, היהלומים נצצו, שמלות-הערב והפרוות ניקרו את העין, ורשימה העליו של צמרת המדינה קלח בי אולמים רחבייחידים של המלון היפהפה — כאילו נמחקה מלוח המדינה תקופה של שנה, חודשים 26 יום — התקופה של מלחמת יום הכיפורים וספיחיה.

כאילו כאישור רשמי לכך, עמד בשבוע שעבר להתפרסם גם הדו"ח המסכם של ועדת-אגרנט, שנועד לקבור סופית את מחר של המלחמה. רק הודות למאבקי העקשני של שמואל ("גורודיש") גונן נדחה פירסום זה — והוא עלול לקלקל לשעה קלה את שימחתי-החוגים של התקופה החדשה.

מיפלגות

לשווה של השולמית

שולמית אזוני: "מצחיק!"

רובינשטיין: "רכילות מרשעת!"

ההשמצות מתחילות עוד לפני האיחוד

לשולמית אזוני היתה תמיד דיעה טור

בה על עצמה ("אני מאד מוכשרת") ובי

אופן מקביל דיעה לא כליכך טובה על

אחרים, איך, אם כן, תתאחד עם אחרים?

השבוע, בהתקרב מועד האיחוד של

תנועתה ("צ") עם תנועתו של אמנון רוי

(המשך בעמוד 17)

רוטשילד

דומברג

שפירא

גולדנברג

ב קומה ה-31 של מיגדל-שלום בתל-אביב, חמש קומות מר תחת למישרדי החברה לישראל, קבע מיכאל צור את מטהו הזמני. בקומה זו נמצאים מישרדיו של איל-הכספים שאול אייר זנברג, מבעלי-המניות הגדולים של החברה לישראל, שיחד עם הקבוצה הגרמנית בראשות יוסף דומברג ולורנץ צדרבאום, מהווה את מוקד ההתנגדות לברון אדמונד דה-רוטשילד, יושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה לישראל.

ולא סתם הלך צור אצל אייזנברג. כמו החברה לישראל, כך גם אייזנברג. הוא העתיק את עסקיו לישראל רק לאחר שהכנסת קבעה חוק מיוחד, שנתפר לפי מידותיו, והמעניק פטור ממסי הכנסה לחברות מיסתר רבילאומיות שמרכוז בישראל, ועיסקיתן מחוצה לה. במיקרה עשה אייזנברג בעבר כמה עסקים טובים עם צייט, שמיכאל צור היה מנהלה. אחד הבולטים בהם היה הובלת נחשת מצילי ליפאן באניות צייט. אייזנברג הוא גם הבסיס הכלכלי לקו המכולות של צייט מיפאן לארצות-הברית.

מן המישרדים שבקומה ה-31 נשלחות התנחיות למוקד הפעיר לוח השונים, במיסגרת המיתקפה הכללית הגדולה המכוונת להיביא להכרעה ביום חשישי השבוע, ב-10 בחודש זה.

במועד זה יתכנסו בפריס חברי מועצת-המנהלים של החברה לישראל, כאשר על סדר-היום הצעה להצטרפות איגוד הנשים של הבנק הבינלאומי לאשראי של טיבור רוזנבאום. אם יסרב

הזה עם אריה רוזן, שסיפר לו על חקירתו עליידי זיגל, לדבריו, הוא לא ידע כלל על ואדוק, וכל עניין החברות הוואדוציות נודע לו רק מן העיתונות. רוזן הכחיש את האמור בשמו בדר"ח כאילו החתים את צור וקשתי על מיסמכי פתיחת חשבונות בשווייץ, לדבריו, אין הוא יודע מה רשמה ועדת-החקירה של צייט, והוא לא אישר כלום ממה שפורסם בשמו. הוא קיבל מצור וקשתי הוראות להכניס לחשבון מ"צ-488 כספים מן העמלות של צייט, ועשה זאת. רוזן טוען, כי חשב שזה היה חשבון של צייט באופן רישמי. הוא נתן לזיגל את כל המימכים, המוכיחים כי הוא פעל בתוסלב לפי הוראות מנהלי צייט בארץ. הוא גם אמר לזיגל, כי לא ידע דבר על חשבונות פרטיים של מישהו בשווייץ. לדבריו, היה זיגל שבעירצון ביותר.

לאן נעלמו 404 אלף

רף תכן כי כך, אולם ודאי שזיגל יהיה שבעירצון כאשר יקרא את הדברים הבאים, שיפתרו עבורו את התעלומה הגדולה שמישרד לישראל וראשי החברה לישראל לא הצליחו לפתרה: להיכן נעלמו 404 אלף דולר מכספי החברה לישראל?

העולם הזה פותר את התעלומה שחוקרי "החברה

לישראל" והמישרדה לא הצליחו לפענחה:

לאן נעלם הקומיסיון?

קובע צוות החוקרים של החברה לישראל שנוהל עליידי ע"ד ג'ורג' שפירא מארצות-הברית ואמנון גולדנברג מישראל: "במהלך החקירה שלנו התגלה סכום של 404 אלף דולר, שניתן בהתאם לכמה עדויות, כקומיסיון. סכום זה אינו מופיע בספירי החברה, אם כי יש התייחסות אליו מבלי לציין כי אין פירוט למהותו בהערות למאזן החברה לשנת 1971. יש לקחת לתשומת לב, כי המנהלה-הכללי הקודם (מיכאל צור), שהיה פעיל ביותר ביצירת ההשקעה של הקבוצה הגרמנית, סירב לדבר על נושא זה עם ועדת החקירה."

404 אלף דולר אלו היו בשנת 1971 — בה שולמו כקומיסיון — כמיליון וחצי לירות. היכן הם נעלמו?

ההסבר שהגעתי אליו בחקירות בגרמניה ושווייץ, העלה כי הוא שולם לשורה שלמה של אנשים, גם ישראלים, כפיצוי על ידי הקבוצה הגרמנית. מסתבר כי הקבוצה הגרמנית התכוונה, בשנת 1971, להשקיע כספים בכמה פרויקטים בישראל ואירופה. עם חלק היא חתמה על הסכמי השקעה. לפתע עלה עניין ההשקעה בחברה לישראל, שחייב גיוס כל המשאבים הכספיים לשם כך, וביטול כל ההסכמים שנחתמו, כאשר מבטלים הסכמים, יש לשלם פיצויים. הסכום בן 404 אלף דולר מייצג תשלומים שי שולמו לגורמים שונים בישראל ובחו"ל כדי שיסכימו לביטול ההסכמים עם הקבוצה הגרמנית. אולם כדי להבטיח כי התשלומים יהיו נטו, ללא תשלום מיסים עליהם, הם נעשו באמצעות חברת-נאמנות שווייצית שהעבירה את התשלומים למי שהגיע לו. ראשי הקבוצה הגרמנית טוענים, כי למעשה לא בא הכסף מן החברה לישראל, למרות שבספירי החברה הוא רשום כהוצאה. הם מצביעים על כך כי באתו יום נירשם סכום זהה כהכנסה.

עבירה על החוק

מ קור ההכנסה הוא בגרמניה. בתחילה התכוונה החברה לישראל להשתמש בכספי הקבוצה הגרמנית להשקעה בחברת צייט, הכינה סכום כסף נכבד לרישום שיעבודים על ארצות צייט בגרמניה. לאחר-מכן אסר מישרד-התחבורה הגרמני על הקבוצה הגרמנית להשקיע בצייט, והכסף ששווייץ לרישום השתחרר. כסף זה שימש לתשלום הפיצויים באמצעות החברה בשווייץ, כאשר הוא הוכנס לספירי החברה לישראל עליידי הגרמנים והוצא ממנה עליידי צור לצרכי ההעברה לשווייץ. ברור כי אם ישראלים קיבלו כספים בצורה כזו, זוהי עבירה על החוק בדיוק כמו החזיק החוקי בשווייץ מכספי צייט, והעבירים לכל מיני גורמים. עתה יכולה מישרדת לישראל לחקור את מיכאל צור גם בנושא זה, ולברר למי שולמו הכספים באמצעות החברה השווייצית.

יחסי-כוחות

אמיתיים

אם יסרב הכרון גם לזאת, לא יהיה מנוס מהתמודדות בין שני המחנות. הגרמנים ואייזנברג, שלהם 5 מתוך 14 קולות במועצת-המנהלים, יתבעו אסיפה כללית של בעלי-המניות, לבחירת מועצת-מנהלים חדשה. במועצה החדשה יהיו נציגים לפי יחסי-הכוחות האמיתיים של בעלי המניות, ואז יגדל כוחם של הגרמנים ותומכיהם לאין-שיעור. לדוגמה, כיום יש לסר ויגמונד ורי בורג נציג במועצת-המנהלים, ולאיילה-בנייה אהרון רובינשטיין אין נציג. ורבורג השקיע 100 אלף דולר, ורובינשטיין — 1.5 מיליון דולר.

בעוד בעלי המניות בחברה לישראל נערכים לקראת ההתייחסות מודדות של הישיבה בפריס, ממיסכה מישרדת ישראל בחקירות מרתוניות סביב כדור הארץ בנושאי החברה לישראל. חקירות אלו בהכרח מתעכבות בגלל הדיווחים החותרים המתפרסמים עליידי המעורבים בפרשה. כך, למשל, מכרזו הדיווחשכון שפירסמה החברה לישראל, כי איש מחברי מועצת-המנהלים לא ידע על העברות או הפקדות כספים-סיבוביים בחברות ואדוציות. ואילו הדיווחשכון של צייט, שפורסם שיש שבועות קודם-לכן, קובע במפורש כי נושא הכספים הסיבוביים אושר במועצת-המנהלים של החברה לישראל. קיים אפילו פרוטוקול משנת 1971, ובו ויכוח בין מנכ"ל בנק לאומי ארנסט יפת למיכאל צור על שיעור הביטוי חזונה, שתקבל חברת לוכסאיונוס של בנק לאומי כנגד הפקדת כספים בחברות הוואדוציות עבור הקבוצה הגרמנית. לצורך הי מימון הסיבובי.

סגן-ניצב בנימין זיגל, יצא להקיף את העולם, כדי לגלות הוכחות לפירסומים הרשמיים של דו"ח צייט. בבריטניה הוא חקר את מנהל סניף צייט שם, אריה רוזן. בדר"ח צייט סופר בהרחבה כיצד פתח רוזן בשווייץ בבנק של רוזנבאום חשבון ממוספר בשם מ"צ-488, על שם מנכ"ל צייט, לשעבר משה קשתי ז"ל, ועל שם מיכאל צור, וכי לחשבון זה הועברו פעמים אחדות עמלות שקיבלה צייט באנגליה ממכירת אוניותיה. מסתבר כי כספים אלה הוצאו מן החשבון הסודי למטרות פרטיות של צור וקשתי, וכי צייט בארץ לא ידעה כלל על החש"בון והכספים שהוזרמו אליו. עוד התגלה, כי לצור ולקשתי יש חשבונות סודיים בשווייץ, שבהם הם מוזיקים כספים, להיותו בבריטניה שוחח כתב העולם